

Der var engang

Min gode ven, vor nu afdøde æresmedlem, Erik Danielsen, gav mig kort før sin død en kasse med diverse materialer, som han havde fået overladt af Aase Teilmann, Eskildstrup.

Hun var enke efter købmand Svend Teilmann, Nykøbing F. Teilmann var en sand pointerentusiast, mangeårigt bestyrelsesmedlem i DPK, markprøvedommer og opdrætter. På et kort i år 2000 skriver Aase Teilmann: Pointeren er den dejligste hund, jeg kender, desværre er der vist ikke så mange tilbage. Og hun har jo visseligt ret, hvis man fx sammenligner med antallet i 1930'erne, hvor hendes mand var særdeles aktiv.

Erik anede dengang, at det lakkede mod enden, og håbede, at jeg kunne få noget ud af materialet og vel også delagtiggøre andre i det.

Jeg har bl.a. læst i en smuk indbundet årbog for 1923 og 1924.

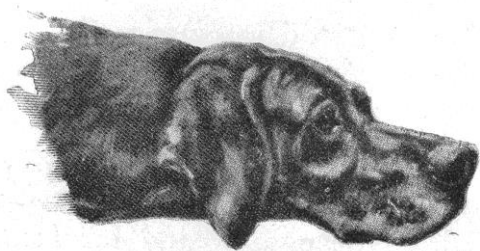

Fig. 1.

Pointerhoved efter Maleri af Maud Earl.

Wm. Arkwright »The Pointer and his Predecessors«.

Fortrinlig Profil, tørt og mejslet, »dished« Næse, god Læbedybde, velansatte Ører
noget for svær Hals.

Fig. 2.

Pointerhoved efter Maleri af Maud Earl.

Wm. Arkwright »The Pointer and his Predecessors«.

Fortrinligt Hoved, med velansatte Øren, god Længde og Brede,
fortrinligt Kindparti.

Klubbens meget aktive formand, N.C.Breit, gør sig over nogle sider med diverse pointehoveder nogle tanker om idealet, da han mener, at vi nok i Norden kunne trænge til fælles fodslag om samme, da vi jo har meget samkvem, og vores hundemateriale er flettet ind i hinanden. Breit har som bekendt tegnet klubbens logo, så han ved nok, hvad han taler om.

Julius Termansen, København, er en flittig skribent, som er bekymret for fremtidens markprøver. Sagen var, at i 1919 kom en lov om Stamhuses overgang til fri ejendom. Godser og stamhuse blev pålagt en afgift på 25% af ejendomsværdien samt afståelse af 1/3 af jorden. Midlerne herfra, eller afløsningsydelsen fra de tidligere lens-og stamhuse, blev lagt i en jordfond, som blev bestyret af Statens Jordlovsudvalg, der blev nedsat i 1920. Dette udvalg stod i spidsen for udstykning af de 20.000 ha, som godserne på øerne måtte afgive til husmandsbrug, der i rask tempo blev bygget og gav mange familier

udkommet i et par generationer. (At jorden fra de fleste af disse brug i dag igen bliver samlet i storbrug er en anden sag).

Det var selvsagt en voldsom belastning for manganen gods, der nok blev fri ejendom, men flere blev helt opløst.

Termansen skriver, at det har givet problemer for markprøvesporten, hvor godser førhen lagde terræn til. Han gør sig til talsmænd for, at hundeklubberne i forening med Kennelklubben og Dansk Jagtforening må gå sammen og leje et jagtterræn hos godserne og samtidig sikre sig jagtretten på arealer op til disse, så man har en buffer, der kan beskytte godsets vildtbestand.

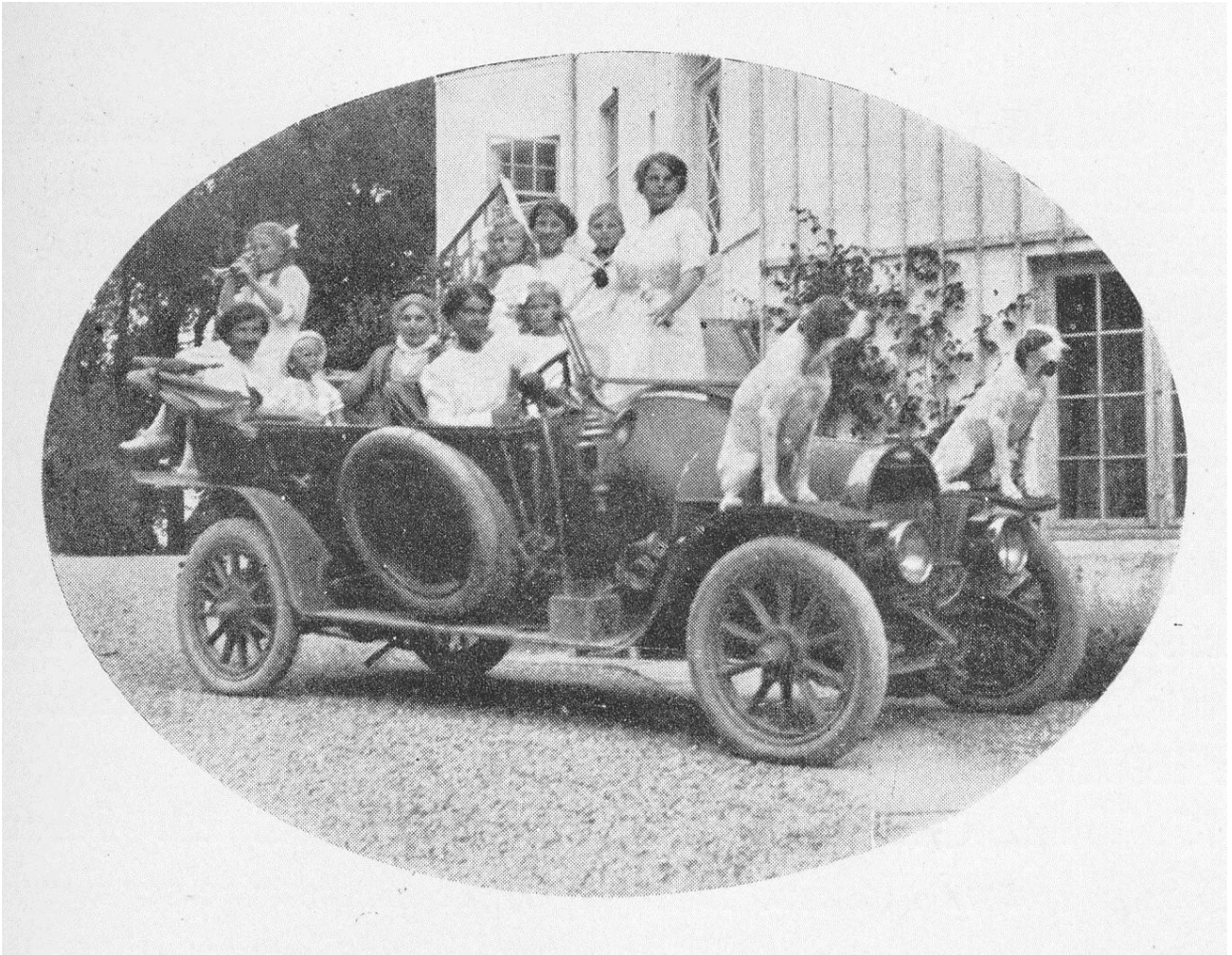
Sportsjægerne må åbne øjnene for vildtpleje og skånsom høst af vildtet. Lokale jægere må gå sammen egnsvis og bekæmpe rovvildt og udsætte nyttevildt og fastsætte regler for afskydning. Jagtforeninger skal også på banen, omend man her måske nok er kommet lidt på afstand af den solidaritet, man kan opnå egnsvis. Sådan var Julius Termansens visioner i 1923. Man kommer uvilkårligt til at tænke på markvildtlav – mere herom senere.

I en replik til artiklen skriver Breit, at klubberne ikke råder over midler til at skyde ind i projektet, men han gør sig samtidig til talsmand for en meget aktiv vildtpleje. Der skal fodres ved vintertide, der skal plantes lidt tjørn, slåen og gyvel passende steder, hunde skal ikke strejfe i marken, og man skal ikke have bøssen med i tide og utide.

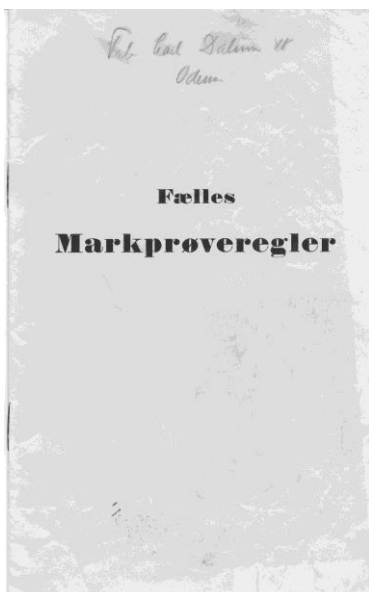
Jagten kunne passende drives gennem nogle fællesjagter, for som han siger: - *Gennem Andelsselskaber og Brugsforeningernes liv og gode Tanker paa Landet, har man beviset for, hvad der kan naaes gennem en fælles Optræden og Organisering.*

Der var stil over deltagerne i pointerderbyet på Amager i 1923. Per af Skogsbo vandt.

Bilismen var i sin vorden, og kom der en bil forbi, sagde man ikke nej til en køretur, denne bil har de smukkeste fuldblods kølefigurer.

Jeg har også kigget på Fælles Markprøve regler fra 1943 i Teilmanns kasse.

Omfanget er 11 sider.

I dag udbreder r Fælles Markprøve regler sig over 31 sider.

Jeg skal da lige love for at skiftende udvalg i Dansk Jagthundeudvalg har haft skrivekløe.

Man har åbenbart ikke for stor tillid til dommerens frie skøn i udvalget – og måske heller ikke blandt hundeførerne, og så kan man jo da altid lægge et par sider på for at opnå retfærdighed, der aldrig kan blive en objektiv størrelse. Lad dog være med at 'binde' dommerne på hænder og fødder. Hundeførere skal naturligvis respektere det frie skøn.

På vores vintermøde var det opløftende at høre formanden for Danmarks Jægerforbund, Claus Lind, der med stor entusiasme fortalte om oprettelse af markvildtlav, som hvis vi griber det rigtigt an, kan blive den løftestang, der så afgjort er nødvendig for at få en langt bedre biodiversitet i det åbne land.

Hundesportsfolk har efterhånden i flere år været i gang og høstet gode erfaringer med udsætning af agerhønsflokkede. Et både nødvendigt og godt initiativ, hvis markprøvesporten skal 'overleve', men det langsigtede mål er naturligvis at skabe biotoper for en naturlig reproduktion.

Jægerforbundet har sat overliggeren højt og godt for det. Carlo Nørtoft, Jens Have og jeg har senere været til et velbesøgt møde i Hjerm Sognegård om markvildtlav.

Også her var interessen stor med udmærkede indlæg fra Jægerforbundet, Biavlerforeningen, lokalt agerhønsprojekt i Nr.Nissum området og lokalt jægerlav.

Projektet står og falder med den lokale forankring over det ganske land.

Lad os krydse fingre for, at jægere og lodsejere spytter i næverne og tager fat.

NMO